Getuigenis Patrick Schiffers

Beste ,

Na jaren “behelpen” met steeds sterker wordende hoortoestellen, liet ik mei 2023 mijn eerste cochleair implantaat plaatsen.
Helaas was het steeds verder achteruitgaan van het gehoor de reden dat mijn onderwijsloopbaan vroeger is moeten eindigen. Het feit dat zulks met een uitstapregeling kon, bood weinig soelaas. Ik had me dat uiteraard anders voorgesteld. Ondanks het feit dat vergaderingen, klassenraden e.d. niet meer te volgen waren voldeed ik op dat moment nog niet aan de drempelvoorwaarden voor een CI.
Los daarvan heeft slechthorendheid een enorme impact op het dagelijks leven. Voor alles en nog wat heb je hulp nodig om zaken correct te verstaan en erop te kunnen inspelen. Heel vaak, en ook bij mij, wordt dat het lot van je partner. Dat is een niet te onderschatten factor, die bovenop het eigen dagelijkse leven van de partner zelf komt. Slechthorendheid is de minst zichtbare, maar meest onderschatte beperking.
Na een revalidatie van enkele maanden met de kundige ondersteuning van de therapeuten van het UZA gaf het implantaat een goede verbetering. In beperkt gezelschap, dus met de partner aan tafel, werden gesprekken beter verstaanbaar. M.a.w. het aantal vragen om zaken te herhalen nam voor een stuk af. Groepsbijeenkomsten bleven evenwel moeilijk.
Jammer genoeg werd vrijwel onmiddellijk duidelijk dat het implantaat wel verbetering gaf, maar ook oorzaak werd van een groot onevenwicht in het spraak verstaan.
Het tweede hoortoestel, aan de andere kant, bood totaal geen meerwaarde meer omdat ook daar de gehoorrest verwaarloosbaar was. Ik kreeg het gevoel dat ergens in mijn hoofd een soort van “tussenschot” zat.
Het is misschien een banale vergelijking, maar wanneer iemand naar de oogarts gaat voor een oogcorrectie schrijft de arts toch ook geen gecorrigeerde bril voor met een aangepast glas aan de ene kant en een zwart glas aan de andere!
De beslissing om over te gaan naar een tweede implantaat drong zich eigenlijk op. Na de eerste ingreep werd reeds in het ziekenhuis meegegeven dat het Riziv hiervoor niet tussenbeide kwam.
De kostprijs voor een tweede implantaat was niet min. Bovendien volgt na een operatie sowieso weer een traject van revalidatie.

Ik nam evenwel, in overleg met mijn echtgenote, het initiatief om de operatie te laten uitvoeren. Dit gebeurde in november van hetzelfde jaar 2023.
Sneller dan de eerste keer kon de revalidatietraining starten, aansluitend bij de vorige. Van mei 2023 tot december 2024 betekende zulks wekelijkse verplaatsingen naar het ziekenhuis.
Mijn echtgenote heeft me telkens vergezeld, zodat we thuis ook verder konden oefenen met de meegekregen oefenstof. Dat bleek een bepalende factor voor het beste resultaat achteraf.
Positief is dat het tweede implantaat een veel beter resultaat gaf in zowel het horen, als het spraak verstaan. De levenskwaliteit ging er fel op vooruit.
Telefoneren, wat ik ruim 15 jaar niet meer aankon, lukte terug met hulp van rechtstreekse streaming naar de implantaten. In tegenstelling tot een vergelijkbare situatie met de oude hoortoestellen werden gesprekken nu wel duidelijk verstaanbaar. Het was wel een grote stap die moest genomen worden. De vrees om een gesprek toch moeilijk te verstaan was in het begin meer dan aanwezig.
Ondertussen was ik eveneens in staat om drie lezingen bij te wonen in grote aula's zonder bijkomende hulpmiddelen. Gewone geluidsversterking met microfoon was verstaanbaar. Voordien was zulks ondenkbaar!
Via de NKO dienst van het UZA kreeg ik nadien de vraag om patiënten met gelijkaardige gehoorproblemen bij te staan met mijn ondervindingen. Nooit had ik gedacht dat het aantal mails dat ik daarvoor nog steeds krijg zo hoog zou zijn.
Ondanks mijn positieve feedback voor een tweede implantaat blijkt het financiële kostenplaatje voor heel veel mensen een moeilijke tot onoverkomelijk te nemen drempel.
Die drempel verlagen of veel beter wegnemen zou voor velen een welgekomen oplossing betekenen. Ik merk dat lotgenoten met 1 CI gelijkaardige problemen ondervinden als ik voor de tweede ingreep.
De impact op de (mentale) gezondheid is daarom erg groot. Het gevoel om terug mee te kunnen in de maatschappij is een aangename gewaarwording, die voor iedereen weggelegd zou moeten zijn.
Ik ben ervan overtuigd dat zulks ook een betekenisvolle verbetering kan inhouden om lotgenoten langer beroepsactief te houden.
Daarom zou ik willen aandringen om terugbetaling van een tweede CI voor iedereen mogelijk te maken.
Op "hoop van zegen".

Patrick